

[Finansministeren.]

stillinger, der ikke helt dækker Kendsgerningerne. Det kan være, at Socialdemokratiets Repræsentanter i Kommissionen har gjort for store Indrømmelser — det er muligt, nogle kan mene det —, men det forekommer mig mærkeligt, at de, der har trukket dem over til disse Indrømmelser, Dagen efter skælder dem ud, fordi de har gjort Indrømmelserne. Hvis det skal være saadan i Politik, bliver det i alt Fald meget vanskeligt at arbejde.

Lad mig tage et Eksempel fra de nærmeste Dage. Hvis der var opnaaet Overenskomst mellem Venstre og Regeringspartierne forleden i Militærspørgsmaalet, hvor man maaske havde faaet Venstre til at gøre flere Indrømmelser, end de var beredt til at gøre paa det Tidspunkt, vilde Venstre saa ikke finde det illoyalt, hvis man Dagen efter havde angrebet Venstre, ikke fordi det havde gjort for smaa Indrømmelser, men fordi det havde gjort for store Indrømmelser? Jeg kan heller ikke tænke mig den Mulighed; jeg kunde tænke mig, at man havde sagt: de gjorde ikke en Gang Indrømmelser nok. Men et Angreb af de Partier, overfor hvem man har gjort Indrømmelser, fordi man har gjort Indrømmelser, forekommer mig at være Toppunktet af politisk Illoyalitet.

Med Hensyn til de Realiteter, der har været fremme under Debatten, skal jeg først sige angaaende det Spørgsmaal, der blev fremdraget af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at hans Forslag om, at Lønningerne i Fremtiden skulde reguleres efter Pristal hvert Halvaar, i Stedet for som det nu foreslaas hvert Aar, vilde jeg anse for at være en principiel Ændring af den indgaaede Overenskomst. Jeg er sikker paa, at der fra visse Sider i Kommissionen har været saa megen Interesse i, at det blev ordnet paa den Maade, at man vilde kunne betegne det som en Fravigelse af de Principper, der har været gældende, hvis man gik med hertil.

De Spørgsmaal, som blev fremdraget af saavel det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen som det ærede Medlem Hr. Vesterager angaaende Tjenestemændenes Retsstilling, skal jeg gøre nogle Bemærkninger om. Det drejer sig jo her konkret om Spørgsmaalet: Foreningsret og Anerkendelsesret. Nu maa jeg straks sige, at det er mig vanskeligt at forstaa, at der overhovedet kan opstaa store principielle Delingslinier paa et saadant Punkt. For hvad er Realiteten i hele dette Spørgsmaal om Anerkendelse og deraf følgende Forhandlingsret?

Det er jo den, at Arbejderen har Lov til at tale med sin Arbejdsgiver om Forholdene. Man skulde egentlig tro, at der ikke behøvedes særlige Lovgivningsregler eller i hvert Fald ikke behøvede at opstaa politisk Uenighed om, at ogsaa Tjenestemænd havde en saadan Ret, *maatte* have en saadan Ret, *skulde* have en saadan Ret. Men det viser sig jo, at naar dette Spørgsmaal kommer frem til Behandling, bliver der politisk Strid om det, fordi man fra de Konservatives og fra Venstres Side benægter, at Tjenestemændene paa Forhaand har Krav paa en saadan Stilling, og derfor opstiller særlige, om jeg saa maa sige, Betalingsvilkaar for at opnaa en saadan Stilling, som jeg tror, de fleste private Arbejdere umiddelbart har i deres private Liv. Jeg tror ikke, der er ret mange Arbejdsgivere i vore Dage, som finder, at det er mærkeligt eller noget, der skal særlige Regler om, at Arbejderne gennem deres Tillidsmænd skal have Lov til at forhandle med Arbejdsgiverne, men man mener altsaa fra Venstres og de Konservatives Side, at naar det er Tjenestemænd, der er Tale om, bliver Forholdet et helt andet. Disse Folk maa sandelig give Indrømmelser for at faa en saadan Ret, der maa stilles Betingelser derfor, og den Betingelse, man har stillet fra disse Sider, er altsaa, at de paagældende Organisationer ikke maa bidrage til partipolitiske Formaal, med andre Ord, at der skal sættes Regler ind om, hvordan en Tjenestemandorganisation maa anvende de Penge, den faar ind i sin Foreningskasse.

Jeg havde Lejlighed til, da jeg første Gang talte om denne Sag, nemlig ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at sige, at jeg forstod ikke, hvorfor man paa den Maade vilde blande sig ind i, hvorledes Tjenestemændene eller Tjenestemandorganisationerne brugte deres Penge. Det er dog noget, som man i Almindelighed ikke blander sig i. Hvis man melder sig ind i en Organisation, fordi man føler sig knyttet til den af faglige eller økonomiske Grunde, kan man naturligvis ikke samtidig vente, at der i denne Forening ikke skal kunne tages nogen som helst Beslutning, som man ikke er enig i. Hvis det var Tilfældet, tror jeg, at ogsaa mange af de Organisationer, som Venstre sætter saa stor Pris paa, vilde have vanskeligt ved at holde sammen. Naar man melder sig ind i en Organisation, maa man naturligvis være klar over, at det ikke er nogen polsk Rigsdag, man melder sig ind i, saaledes at man, saa snart man ikke er enig i et af de Forslag, der vedtages, kan sprænge Foreningen og sige, at den ikke maa virke længere;